

[Pürschel.]

ren har tænkt paa det Spørgsmaal, at Faderen ogsaa har Arveret efter Barnet i det Tilfælde, hvor Barnet er Frugt af en Kønshedsforbrydelse. Dér har den norske Lov truffet en afvigende Bestemmelse, i Lov Nr. 4 af 10. April 1915, § 6, idet den i dette Tilfælde udelukker Faderen fra Arv efter Barnet. Jeg har allerede antydnet, at en saadan Opdukken af Arvinger kan være meget skæbnesvanger, og det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch har været inde paa det samme. Det vil kunne faa en højst ulykkelig Indflydelse paa et Ægteskab; og her maa man vel huske, at efter Lovforslaget er det ganske ligegyldigt, om Barnet er avlet for Ægteskabs Indgaaelse eller under Ægteskabet. Altsaa, en Kone, der har siddet og holdt sammen paa et Hjem, maaske gennem 20 Aar, kan blive stillet over for dette, at der ved Siden af hendes to Børn, som er det, hun nu har ment de havde Raad til og kunde bære, pludselig opmarcherer seks, som Manden har ment at kunne tillægge sig uden for Ægteskab.

Og hvorledes gaar det nu med Adgangen til at hense i uskiftet Bo? Konen har jo en ubetinget Ret til at hense i uskiftet Bo med de fælles Børn, men med myndige Stifbørn skal der ubetinget skiftes, og Barnet uden for Ægteskab, som er fyldt 21 Aar, bliver i dette Tilfælde et myndigt Stifbarn og kan altsaa kræve Skifte af Enken. Hun bliver saaledes paa dette Punkt væsentlig daarligere stillet, end hun er over for de ægte Børn. Hvis de ikke er myndige, kan Overvrigheden give hende Tilladelsen, men Betingelsen er, at man antager, at det stemmer med Børnenes Tarv; og er det sandsynligt, hvis en Kone kommer til at sidde i uskiftet Bo med et Par ægte Børn og et Par, der er født uden for Ægteskab, at hendes Bestyrelse af Boet vil blive til de uægte Børns Tarv? Der skal vist en meget stærk Tro til at tro det. Derfor vil Betingelsen for at kunne tillade Hensiden i uskiftet Bo efter min Mening overordentlig sjældent foreligge. Og hvis man saa kommer til dette, at en af Arvingerne er forsvundet! Enken ved, at hendes Mand har betalt et Bidrag til et uægte Barn. Hun skal, idet hun indgiver sit Andragende om at faa Lov at hense i uskiftet Bo, opgive Arvingerne. Kan hun ikke finde den paagældende, skal man altsaa til offentlig Proklama paa Grund af en saadan Arving.

Saa er der endelig den ejendommelige Regel, at man siger, at disse Lovbestemmelser kommer kun til Anvendelse med

Hensyn til Børn, der fødes efter denne Lovs Ikrafttræden. Det er ogsaa et ganske urimeligt Tidspunkt, man dér har valgt. Det er urimeligt, fordi man hævder, at Bestemmelsen skal have Indflydelse paa Faderens Indladen sig i Forbindelser. Dér havde det dog været naturligare at gaa den Vej, som den norske Lov Nr. 4 af 10. April 1915 gjorde. Den traadte i Kraft den 1. Januar 1916, men bestemte med Hensyn til Arveret, at den kun kom de Børn til gode, der fødtes efter 1. Januar 1917. Dér er virkelig taget Hensyn til dette, at Manden ved, hvad han indlader sig paa. Det er der ikke ved den Lovbestemmelse, som den højtærede Minister har foreslaaet her.

Med Hensyn til Maaden, man gennemfører alt dette paa, saa er det ejendommeligt at se, at Ministeren er en Modstander af den solidariske Hæftelse for Underholdsbidrag, hvad jeg godt forstaaer, fordi det er utiltalende at se udfærdiget en Resolution, som det skal være sket engang paa Sjællands Stiftamt, hvor 17 Fædre blev tilpligtet at betale Bidrag til det samme Barn. Man maa jo vel huske, at havde vi haft denne Lov i Sikringsstyrkens Tid, saa havde dette ikke været noget sjældent Tilfælde, men et Tilfælde, man Gang paa Gang var kommet til at staa over for. Denne Lov paalægger Dommeren en Forpligtelse til at rode det hele igennem, til at søge frem alt, hvad der kan være, og det vil give disse Sager en meget utiltalende Form.

I den foreslaaede § 456 i. i Retsplejelovent paalægger man Parterne en ubetinget Forpligtelse til under Vidnetvang at erklære for Kvindens Vedkommende, om hun har staaet i Forhold til nogen, for Mandens Vedkommende, om han har staaet i Forhold til hende. Man gør her et Brud paa et Princip, der ellers staaer fast i dansk Retspleje, at Vidnerne ikke kan tvinges til at forklare om de Ting, som foraarsagede dem selv Skade paa Velfærd eller en betydelig økonomisk Skade. Det sætter man ganske roligt til Side her. Ethvert Vidne, der indkaldes i en saadan Sag, og som spørges, om han har staaet i Forhold til den paagældende, er pligtig at give Forklaring under Vidnetvang. Saa er det jo ogsaa ejendommeligt at se, at man — med Rette — træffer visse Bestemmelser om Udelukkelse af Offentligheden i disse Sager; men dette bliver ubetinget i de Tilfælde, hvor der er flere Fædre i Sagen, Tilfælde, som trænger mindst til Beskyttelse, medens det ellers bliver betinget.

Der har her under Forhandlingerne gentagne Gange været talt om, at man skulde